

være handslingsbetonet, og at det forskningsarbejde, der skulle udføres, skulle have et praktisk sigte. 2. udvalg gav følgende bred tilslutning til udsendelsen af industrirådgivere til UNDPs lokale kontorer, ligesom flere delegerede fandt, at demonstrations- og forsøgsanlæg burde indtage en central plads i UNIDOs program.

En grundlæggende uenighed fra 1. samling i UNIDOs styrelsesråd kom igen til udtryk i indlæggene i udvalget, hvor de vestlige lande mente, at UNDP burde være hovedfinansieringskilden for UNIDOs virksomhed, medens man fra u-landsside ønskede at organisationen også skulle have egne midler og derfor foreslog, at der skulle oprettes et særligt afsnit for UNIDO under bistandsbevillingen på FNs regulære budget. Udfra samme synspunkt udtalte u-lande — og østlande — støtte til beslutningen om afholdelsen af en særlig bidragskonference første gang i 1968. Fra vestlig side erklæredes, at man bl. a. under hensyn til, at der stadig var betydelige beløb til rådighed for UNIDO under programmet for speciel industriel bistand, ikke kunne godtage, at der forelå et finansielt problem. Finland, Belgien, og Frankrig fremhævede endvidere, at deres øgede bidrag til UNDP for 1968 var udtryk for et ønske om at styrke UNIDOs arbejde. U-landene fastholdt imidlertid deres krav under henvisning til, at UNIDO ikke på anden måde ville kunne opnå den fornødne uafhængighed.

Flere vestlige delegerede advarede UNIDOs eksekutivdirektør mod at foretage opbygningen af organisationens nye sekretariat i Wien i et for hurtigt tempo, hvis dette ville betyde en forringelse af stabens kvalitet.

Sveriges delegerede understregede betydningen af UNIDO som et dynamisk, handlingsorienteret instrument for industrialisering. Han fandt det skuffende, at der for 1968 kun regnedes med, at UNIDO ville kunne udføre UNDP-projekter for knap \$ 7 millioner. I lighed med en række andre delegerede understregede han betydningen af, at UNIDOs arbejde blev nøje koordineret, især med ILOs og FAOs projekter. Også fra svensk side blev der udtalt tilfredshed med udsendelsen af industrirådgivere, som kunne medvirke til at holde en løbende dialog mellem UNIDO, UNDP og de pågældende

regeringer i gang. Det ville være ønskeligt, om UNIDOs styrelsesråd i tide blev underrettet om, hvor mange og hvilke typer af anmodninger der kunne forventes at indløbe, og hvilke finansieringsmuligheder eksekutivdirektøren ville tage i anvendelse, således at styrelsesrådet kunne komplementere programmet, inden det blev godkendt. Forretningsgangen i UNDP kunne imidlertid vanskeliggøre dette.

Norges repræsentant fandt, at UNIDO burde tilskynde til bilaterale kontakter mellem de mere udviklede lande og u-landene, samt mellem individuelle foretagender.

Storbritanniens delegerede kritiserede, at visse af UNIDOs studier og arrangementer syntes at overlape tilsvarende aktiviteter udført af andre organisationer. USAs delegerede understregede, at UNIDO også burde hjælpe u-landene med en bedre udnyttelse af allerede eksisterende kapacitet. Japans delegerede fandt, at UNIDO i første række burde koncentrere sig om landbrugsorienteret industri.

Østlandene udtrykte megen velvilje over for UNIDOs virksomhed. Sovjetunionen gik trods sin principielle modstand mod bistandsprogrammet over FNs regulære budget positivt ind for, at en vis del heraf skulle stilles til UNIDOs rådighed.

II. Resolutionerne.

1. På en lang række u-landes vegne introducerede Sudan i 2. udvalg en resolutionsstekst i hvilken generalforsamlingen:

1) støtter henstillingen fra UNIDOs styrelsesråd om oprettelse af et særligt afsnit under del V i FNs regulære budget med henblik på teknisk bistand inden for industriel udvikling,

2) beslutter, at UNDP ingen beføjelser skal have over disse midler,

3) anmoder UNIDOs styrelsesråd om at overveje og godkende industrielle projekter til udnyttelse af de pågældende ressourcer, samt udarbejde generelle retningslinjer for anvendelsen af disse ressourcer.

En lang række vestlige lande, heriblandt Danmark, tog kraftig afstand fra den fremlagte resolutionstekst og henviste bl. a. til, at dens vedtagelse ville bidrage til en udhuling af den centrale rolle, som man havde vedtaget, at UNDP skulle spille i FNs bistandsvirksomhed til udviklingslandene. Det